

Chương 43

Ngư Nữ Giòng Dầu

ạn Cực Lão Nữ cao giọng:

- Lão thất phu! Người giải thích ta nghe nào. Vạn Cực Lão Nữ đã làm gì người mà người có mối thù dai dẳng suốt bảy tám mươi năm qua. Đẹp tiếng cười của người lại đi.

Địa Tướng quắc mắt hung quang chớp người như lửa rực, phần hận gần từng tiếng:

- Người tàn độc lắm! Tề ca ca ta táng thân vì thủ đoạn của người.

Vạn Cực Lão Nữ trở mặt:

- Lão thất phu! Ta biết Thiên Tướng từ bao giờ? Nếu người chịu khó nghĩ một chút, chắc người thấy rằng, vào thời gian mà người lồng cho sự việc, thì ta bất quá chỉ độ mười một, mười hai tuổi chưa là một thiếu nữ nữa kia mà! Với số tuổi đó làm gì ta biết được một nhân vật khét tiếng trong vũ lâm?

Địa Tướng nghiêng răng ken két:

- Câm ngay! Ta không muốn nghe người tìm lý lẽ tự biện hộ nữa! Người bày mưu kế cướp mất vợ Tề ca ca ta, người cài trang là Công Chúa, tố cáo với Hoàng Thượng là ca ca ta mưu phản, làm cho người bị xử tử hình. Người quên rồi sao, hử yêu nữ!

Vạn Cực Lão Nữ cười khanh khách.

Giọng cười của bà càng lúc càng to, càng rõ, bà nhấn từng tiếng cười hơn là kéo dài tràng cười, bà cười thành hạt, mỗi hạt cười như một viên đạn đập vào tâm não Địa Tướng, vang lên bung bung.

Địa Tướng giật mình, nhận ra âm thanh của tràng cười có phần giống với âm thanh của Công Chúa, nhất là khi Công Chúa nghiêm giọng hoặc cười khẩy.

Lão nhân tự thốt:

- Có lẽ vì chỗ giống nhau đó, yêu nữ mới dám mạo phạm một việc tà trời, và hoàng thượng phải lầm là một lẽ tất nhiên.

Cười một lúc lâu, Vạn Cực Lão Nữ trầm giọng lại:

- Lão thất phu nói nghe hay quá! Người tưởng như ta là một tay có quyền lực vạn năng, khuynh loát cả triều đình, qua mặt cả một nhân vật siêu đẳng vô lâm. Người cho rằng ta cải trang làm Công Chúa để hãm hại Thiên Tướng phải không?

Địa Tướng sôi giận:

- Yêu nữ đừng chạy tội, vô ích. Giọng cười của người có khác nào giọng cười của công chúa. Với giọng cười đó, người mạo người thì có trời mới phân biệt nổi cho.

Vạn Cực Lão Nữ lại cười lớn:

- Làm như thế, ta có lợi gì? Ít ra, người cũng phải nêu một lý do. Với từng tuổi người, không ai có thể ăn nói hồ đồ được.

Địa Tướng tắt nghẹn lý luận. Thực ra, lão cũng không hiểu được cái lợi mà Vạn Cực Lão Nữ khai thác cái chết của Thiên Tướng.

Bất quá lão chỉ có một định kiến, bằng vào bốn tiếng nói cuối cùng của người bạc mạng, bốn tiếng nói hết sức vu vơ, không chỉ dẫn được một cái gì.

Bốn tiếng nói đó không thể giải thích lý do hành động của một người được.

Nhưng, định kiến ám ảnh lão quá nặng nề, sức nặng đè lên tâm tư lão suốt bảy tám mươi năm dài, không phải một lời vận lý suông của đối phương mà tiêu tan được.

Lão sôi giận:

- Yêu nữ! Tề ca ca ta lúc thọ hình, có nói lên tước hiệu của người.

Vạn Cực Lão Nữ quát chặn:

- Lão thất phu! Đừng giữ lối cường từ đoạt lý, vô ích. Người bỏ việc đó lại một bên, bây giờ muốn làm gì ta, hãy thi hành đi, ta không sợ người đâu.

Địa Tướng vận toàn công lực tượng vị, đánh ra một chưởng, vừa đánh, vừa quát hỏi:

- Người đã làm gì Công Chúa, nói mau?

Từ lúc đoạt quyền lưu bút của Địa Tướng nơi tay Độc Cô Thanh Tùng tại thành Kim Lăng, tuy Vạn Cực Lão Nữ chưa lãnh hội toàn bộ bí học của lão, song ít ra bà

cũng hiểu được lộ số chiêu thức như thế nào, phần hai tay thượng thặng giao đấu với nhau, ai biết được môn học của địch thì dễ dàng chiếm ưu thế hơn.

Vạn Cực Lão Nữ được cái lợi đó, bù vào chỗ kém cỏi của bà đối với Địa Tướng.

Bà vừa né tránh, vừa thốt theo một mưu định:

- Công Chúa! Ta chỉ sợ đã rã xương tàn nơi hoang sơn cùng cốc từ lâu.

Địa Tướng run người lên, càng giận lão càng gia tăng áp lực quyết hạ cho được đối phương.

Đột nhiên, một tiếng cười lạnh vang lên đầu đây, tiếp theo là một câu nói, đáp lại lời Vạn Cực Lão Nữ:

- Chưa chắc đâu!

Vạn Cực Lão Nữ và Địa Tướng cùng giật mình...

Ngoài mười trượng xa, hai nữ nhân cười vang lên.

Một nàng thốt:

- Lan thư! Nghe nói Vạn Cực Lão Nữ cũng là một tay từng oanh liệt một thời mình nên nhân dịp này lột mặt nạ của bà ấy, xem bà là ai cho biết, nghĩ cũng thích thú chứ.

Nàng kia đáp:

- Thu muội muốn mạo hiểm đấy à? Phải biết bà ấy có lắm thủ đoạn, muốn trêu vào là phải cẩn thận mới được.

Thu muội cười hần hắc:

- Lan thư yên trí đi. Bà ấy không làm gì nổi tôi đâu?

Câu nói buông dứt, một bóng trắng xuất hiện tại cục trường.

Vạn Cực Lão Nữ lùi lại mấy bước...

Tiếng y phục vừa phát lên nghe rẹt, bóng trắng đã đứng chặn trước mặt Vạn Cực Lão Nữ.

Vạn Cực Lão Nữ không đợi bóng trắng xuất thủ, bà đánh ngay ra một đạo âm hàn chưởng phong, không gây một tiếng động nào nhưng khí thế mãnh liệt vô tưởng.

Bóng trắng thoát động một tý, đã lòn ra phía hậu Vạn Cực Lão Nữ.

Vạn Cực Lão Nữ kinh hãi, sợ bóng trắng xuất chiêu bất ngờ, vội nhảy vọt tới trước, nơi rộng khoảng cách.

Bà tránh bóng trắng, thì bà lại chạm Địa Tướng lão nhân.

Lão nhân đưa song chưởng ra quát lớn:

- Yêu nữ! Chồm tới là chết.

Bóng trắng tiếp nối:

- Vạn Cực Lão Nữ, tám mươi năm qua, trong thiên hạ giang hồ không một ai được thấy mặt thật của ngươi, đêm nay bản cô nương muốn xem cho biết ngươi đẹp đến đâu.

Một đạo kinh lực từ phía sau cuốn tới.

Vạn Cực Lão Nữ kinh sợ, vừa vung tay vừa phóng mình trở về phía hậu một luồng âm kinh.

Nhưng, bà vừa quay mình lại, một bóng trắng lướt qua mặt bà, đồng thời có tiếng “a” vang lên, tiếp theo là một câu nói:

- Quả nhiên đẹp! Đẹp vô tưởng.

Địa Tướng nhìn ra, bất giác thừ người đứng lặng, trầm nghĩ:

- Vạn Cực Lão Nữ niên kỷ ở vào khoảng chín mươi, một trăm tuổi, vậy mà vẫn duy trì được nhan sắc lúc đôi ba mươi tưởng cũng công phu lắm chứ.

Vạn Cực Lão Nữ bị bóng trắng giật phắt vuông sa đen bao mặt, bà sôi giận như điên, vừa hét vừa nhào người theo, tung mạnh một chưởng kinh.

Song, bóng trắng nếu có tài nghệ lột mặt nạ của bà, thì đâu đến nỗi phải thất bại vì một chưởng của bà.

Vừa nhảy tạt qua một bên, bóng trắng vừa bật cười, có tiếng xưng là Thu muội, thốt:

- Vạn Cực Lão Nữ! Lột được vuông sa đen mặt của ngươi, chưa phải là xong việc. Còn một lớp nạ da người nữa kia. Ta sẽ xin luôn chiếc nạ đó, bởi chỉ có thế mới biết được mặt thật của ngươi.

Thu muội lại vút ngang qua mặt Vạn Cực Lão Nữ một lượt nữa.

Vừa lúc đó một bóng trắng khác, có tiếng xung là Lan thư từ từ bước đến cục trường.

Lan thư gọi:

- Thu muội ơi! Cần gì phải xem mặt bà ấy. Hãy nhìn đôi tay gầy đét như chân chim kia, cũng đủ biết nhan sắc của bà ấy rồi.

Vạn Cực Lão Nữ đột nhiên lọt vào vòng vây tam giác, cảm thấy nguy cơ trước mắt, vội đánh ra một chưởng nương đà bay vọt ra xa hơn mười trượng, định chạy.

Thu muội hét to:

- Vô ích!

Chỉ một cái nhích động nhẹ thân mình Thu muội đã chắn ngang Vạn Cực Lão Nữ. Thân pháp đó, đến Địa Tướng lão nhân cũng chưa chắc gì đã luyện được nhanh chóng bằng.

Thu muội vừa đặt chân xuống đất là bàn tay đã quét phốt qua mặt Vạn Cực Lão Nữ.

Một chiếc nạ da người rơi theo.

Một gương mặt vừa khô cằn già nua vừa xấu xí hiện ra.

Địa Tướng lão nhân trông thấy mặt thật của Vạn Cực Lão Nữ, sôi giận dùng dùng, lão gọi to:

- Hai vị cô nương! Xin triệt hạ hộ mộc ác độc ấy! Mộc đối với lão có mối thù bất công chung thiên, đêm nay lão phu quyết lột da mộc ấy cho được mới hả.

Lão nhân vừa thốt vừa nhoài người tới.

Vạn Cực Lão Nữ sợ hãi ra mặt. Bà rú lên thất thanh, rú liên miêng.

Thu muội trước sau vẫn bám sát bên mình Lão Nữ.

Nàng gọi đồng bạn:

- Lan thư ơi! Có nên hạ bà ấy không?

Lan thư đáp nhanh:

- Không! Không! Sư phụ dặn, chỉ bắt sống bà ấy thôi và cũng chính sư phụ đích thân làm cái việc ấy, vậy mình buông tha cho bà ấy đi, liệu cũng chẳng trốn thoát đi đâu cho khỏi tay sư phụ mà sợ.

Thu muội reo lên:

- Ạ! Ạ! Vậy mà tôi quên mất! Nếu Lan thư không nhắc, thì tôi đã lỡ giết bà ta rồi.

Địa Tướng nghe hai nữ nhân định để cho Vạn Cực Lão Nữ chạy đi, bất giác bừng giận, quát to:

- Hai tiểu đầu tránh ra, thử xem tự lão phu có làm nổi việc đó không?

Thu muội và Lan thư cười lớn:

- Lão tiên bối cứ theo bà ấy mà bắt. Chị em tôi đi đây.

Địa Tướng không đáp, nhẩy vọt tới. Thiên Oai Chưởng vung liên hồi, kinh phong ào ào cuốn ập đến Vạn Cực Lão Nữ.

Hai thiếu nữ áo trắng đi rồi, Vạn Cực Lão Nữ thở phào nhẹ nhõm. Bà bật một tràng cười ghê rợn, vút mình đi như gió, rời khỏi cục trường.

Thiên Oai Chưởng của Địa Tướng dù lợi hại, song chỉ đánh vào khoảng không.

Từ không trung, Vạn Cực Lão Nữ thốt vọng xuống:

- Món nợ máu giữa nhau, hẹn lại một ngày khác nhé. Lão thất phu đừng vội.

Nhưng Địa Tướng khi nào chịu bỏ. Chiếc áo màu tro khể phất, lão nhân đã theo liền lên.

Vạn Cực Lão Nữ hét:

- Đờ!

Âm hàn chưởng lực bay ra, chặn Địa Tướng đang vút lên.

Không kịp phản công, Địa Tướng vội trảm mình xuống.

Chỉ một cái trảm mình đó làm chậm trễ cho Địa Tướng mấy giây, Vạn Cực Lão Nữ đã vọt xa ngoài mấy mươi trượng.

Bà vừa chạy vừa cao giọng gọi hai thiếu nữ áo trắng.

- Hai tên tặc tỳ! Có can đảm hãy xưng tên họ ra, lão nương nhất định phải gặp lại nhau trong một ngày gần đây.

Thu muội, thiếu nữ đã gỡ mặt nạ của Vạn Cực Lão Nữ cười lạnh:

- Dừng hỏi, Vạn Cực Lão Nữ ạ. Hãy chạy đi may ra còn sống sót được ít hôm nữa. Nếu bản cô nương nổi tánh lên rồi, dù cho người có cách xa mấy mươi trượng chỉ một phát với tay là cô nương lấy mạng người.

Vạn Cực Lão Nữ rút lên cằm hờn, song tự lượng sức mình biết không thể làm gì được, liền gằn giọng:

- Huyết Ma Bang đối với bọn người, từ nay có cái thể không đứng chung dưới gầm trời. Hãy giữ mình.

Hai thiếu nữ cũng cười giòn, bỏ đi, không cần đáp.

Chỉ có Địa Tướng là ức uất tràn người tìm kiếm Vạn Cực Lão Nữ suốt bảy tám mươi năm mà không gặp, giờ gặp thì chẳng làm gì được kẻ thù, lão không đành được cơn giận, hét to:

- Hai cô nương khoan đi! Lão có việc muốn nói.

Hai thiếu nữ không quay đầu lại:

- Lão tiền bối đợi khi khác vậy.

Địa Tướng lại càng tức uất hơn, vội giở thuật khinh công đuổi theo hai thiếu nữ.

Vô ích!

Bằng vào thủ pháp gỡ nạn Vạn Cực Lão Nữ, cũng đủ hiểu bản lĩnh của hai nàng như thế nào.

Địa Tướng dù khét tiếng một thời cũng chưa hẵn hơn hai nàng.

Nhìn thân pháp của hai nàng, lão lắc đầu:

- Xúc Địa Lực! Ta không đuổi theo kịp rồi. Hai nàng là môn đệ của nhân vật nào mà luyện được thuật Xúc Địa, một thuật khinh công tối thượng đã thất truyền trên hai trăm năm qua?

Lão dừng chân lại, mặt lộ vẻ uất hờn.

Một lúc sau, lão trở về Kim Điện, vào phòng thấy Độc Cô Thanh Tùng đang nhập định, Lãnh Nhạn Dung và Xích Diệp Công Chúa hộ trì hai bên.

Địa Tướng nhìn Độc Cô Thanh Tùng, lão lộ vẻ hân hoan ra mặt.

Lão day qua Xích Diệp phu nhân, vừa cười vừa thấp giọng:

- Hấn là một kỳ tài trong thiên hạ! Bị thương nặng là thế mà không đầy một khắc, hấn vận khí tự chữa trị, khôi phục nguyên trạng như thường.

Tề ca ca của ta lúc nhỏ, chưa hấn đã sánh bằng hấn.

Xích Diệp phu nhân gật đầu:

- Lão tiên bối có duyên mang, mới thu nhận được một môn đồ hữu dụng như hấn

Xích Diệp phu nhân bỗng đổi câu chuyện, hỏi:

- Vừa rồi, lão tiên bối gặp Vạn Cực Lão Nữ?

Địa Tướng tỏ lộ uất hờn:

- Gặp thì có gặp, nhưng vô ích. Yêu phụ trốn thoát rồi.

Lão hận cho mình:

- Càng cao tuổi, càng vô dụng. Có mỗi một kẻ thù, mà không làm gì được.

Xích Diệp phu nhân an ủi:

- Tiên bối quên sao? Quyển lưu bút của tiên bối ở trong tay yêu phụ, dĩ nhiên mục ấy có nghiên cứu và lãnh hội không nhiều thì ít, mục ấy phải tiến triển hơn xưa, tự nhiên trốn thoát dễ dàng nhưng mất dịp này, mình còn dịp khác, lo gì không có ngày trả hận.

Địa Tướng gật đầu:

- Phu nhân nói đúng.

Xích Diệp phu nhân lại hỏi:

- Còn hai thiếu nữ kia? Họ là môn đệ nhân vật nào, lão tiên bối có nhận ra không?

Địa Tướng lắc đầu cười khổ:

- Không thể biết được : Hai cô nương đó tuy tuổi còn nhỏ, mà võ công xem ra trên lão phu một bậc.

Xích Diệp phu nhân nghĩ đến việc gì đó, điểm một nụ cười.

Địa Tướng hỏi:

- Phu nhân có xem cuộc đấu của lão phu với Vạn Cực Lão Nữ chứ?

Xích Diệp phu nhân gật đầu:

- Có. Tôi không dám xuất đầu lộ diện, vì trong bọn của mình còn nhiều người bị kẹt tại Huyết Ma Bang.

Bà nhận xét:

- Đêm nay, Vạn Cực Lão Nữ kéo đến đây trên dưới mười hai mạng, song tất cả đều bỏ xác tại chiến trường, trừ một mụ ta thoát chết. Hẳn mụ ta võ mặt, không dám trở lại đây gấp.

Bà thở dài:

- Tôi đã quan sát tất cả xác chết trong tòa Kim Điện, tất cả đều mang một thảm trạng: thấu huyết ma chết. Chưởng kinh luyện đến mức độ đó, thật vô tưởng.

Địa Tướng trầm ngâm một chút:

- Thần Phong Chưởng! Chưởng kinh phát ra, không tiếng động, không hình thức. Phát đi thì thành luồng, lúc chạm vào địch lại biến thành muôn vạn tia nhỏ xuyên vào cơ thể, phá vỡ cương khí hộ thân, thảo nào mà Vạn Cực Đế Quân không thảm bại, bôn đào?

Xích Diệp phu nhân thở dài:

- Người đó hẳn là môn đệ của Thần Phong Đại Đế.

Địa Tướng gật đầu:

- Lão phu cũng nghĩ như vậy.

Thời gian lúc đó gần tàn canh năm, đêm sắp hết, ngày sắp về. Không mấy chốc, bình minh ló dạng.

Địa Tướng và Xích Diệp phu nhân ngồi xếp bằng tròn, nhắm mắt vận công điều tức.

Trời đã sáng rồi mà Độc Cô Thanh Tùng vẫn còn tịnh tọa vận khí chữa trị nội thương.

Địa Tướng và Xích Diệp phu nhân dưỡng thần một lúc, khẽ khoắn lại như thường.

Xích Diệp phu nhân hỏi Địa Tướng đêm rồi bỏ đi đâu đột ngột như thế.

Địa Tướng cho biết, tên trung niên bao mặt cung khai Tổng Đàn Huyết Ma Bang đặt tại Cửu Khúc Động trên Vũ Sơn. Cửu Khúc Động có hai phần, phần bên ngoài dùng làm nghi trang, phần bên trong mới thật là nơi đặt Tổng Đàn.

Lão nầy sanh cái ý đến đây, tìm tung tích Vạn Cực Lão Nữ.

Ngày qua, rồi ngày qua, thấm thoát đã được ba ngày rồi từ cái đêm Vạn Cực Thiên Tôn náo loạn Kim Điện, đoạt chiếc Kim Đảnh.

Ba ngày qua đúng hạn kỳ người bí mật bảo Độc Cô Thanh Tùng rong thuyền trên hồ Hồng Trạch.

Bọn Huyết Ma Bang vắng bóng.

Độc Cô Thanh Tùng chẳng những lấy lại phong độ cũ, mà chàng còn luyện được vàng cương khí hộ thể thêm hùng hậu.

Chàng trình bày với Địa Tướng về sự ước hẹn của người bí mật.

Địa Tướng nhìn chàng một lúc, tỏ vẻ hài lòng:

- Được ! Đồ đệ cứ đi rồi chóng về. Lão phu thấy đồ đệ đã khôi phục lại nguyên trạng, vầng trán lại lấp lánh sáng, chứng tỏ công lực tiến triển khả quan, lão phu rất mừng cho đồ đệ đó.

Độc Cô Thanh Tùng chuẩn bị một chiếc thuyền nhẹ, sắp sửa khởi hành.

Lãnh Nhạn Dung nhìn chàng với ánh mắt vô cùng trù mến.

- Thanh Tùng ca! Em muốn đi theo.

Độc Cô Thanh Tùng dịu dàng bảo:

- Em cũng biết là những bậc kỳ nhân trong võ lâm có những hành động hết sức kỳ quái, chẳng hạn như vị kỳ nhân đã cứu người trong ba đêm trước mà không chịu xuất hiện, lại còn hẹn gặp anh trên mặt nước Hồng Trạch hồ, chuyến đi này, may rủi ra sao, anh không thể tiên đoán được, vậy em nên ở lại là hơn.

Lãnh Nhạn Dung biết Độc Cô Thanh Tùng nói rất chí tình không còn năn nỉ nữa được, đành xịu mặt:

- Vậy cũng được. Anh cẩn thận nhé.

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu:

- Em yên tâm. Anh cố gắng chóng đi chóng về.

Chàng đến bờ hồ, nhảy xuống thuyền, lướt ra giữa vời.

Nhìn Độc Cô Thanh Tùng rong thuyền trên mặt nước, giữa vầng khói mờ, lãnh nhận Dung lòng buồn rười rượi, đứng lặng một lúc lâu rồi trở vào điện.

Ngày ấy, vào tiết thu, bầu trời quang đảng, thái dương chiếu sáng, không gian tĩnh mịch, một cảm giác êm dịu lan rộng, khắp cùng.

Độc Cô Thanh Tùng đẩy nhẹ mái chèo, từ từ tiến tiến tới, lòng lâng lâng nhẹ, niềm cao hứng dâng tràn.

Thuyền câu rải rác khắp mặt hồ, tiếng hò ca buông trôi theo chiều gió.

Một con thuyền từ xa lướt nước, vút đi như bay, trong thoáng mắt đã đến trước đầu thuyền của Độc Cô Thanh Tùng, cách độ trượng.

Con thuyền đó đột nhiên chậm lại trong lúc bất thần, Độc Cô Thanh Tùng không kịp ngưng chèo suýt tý nữa thì thuyền chàng đâm sầm vào thuyền đó.

Độc Cô Thanh Tùng kinh hãi, ạ lên một tiếng.

Chàng từ nhỏ, sống bên cạnh Bạch Mã hồ lướt thuyền như đi trên đất, gia dĩ chàng lại dùng chưởng lực kèm theo, nên chàng giữ kịp cho thuyền mình không va chạm thuyền kia.

Chàng buông chèo, đánh tay phát ra một chưởng xuống mặt nước, chỗi trớn thuyền, đồng thời chàng trầm mình xuống tấn Thiên Căn Trụ, thuyền chàng như neo lại cứng ngắt trên mặt hồ.

Không ngờ, chàng phát chưởng khá mạnh, nước bắn lên như pháo hoa, rơi vãi vào thuyền đối diện.

Bên thuyền có tiếng nữ nhân rú lên.

Độc Cô Thanh Tùng hoảng kinh, vội nhìn ra thấy hai thiếu nữ bên chiếc thuyền đó, vận y phục ngư dân, mình mẩy bị hoa nước bắn lên, vấy ướt lấm tẩm.

Hai thiếu nữ nổi giận mắng:

- Tên mán mọi này ở đâu đến đây, dám lộng hành trên mặt hồ như thế?

Độc Cô Thanh Tùng giận đỏ mặt, song biết mình có lỗi, vội dằn lòng, nhẹ nhàng đáp:

- Hai cô nương bớt giận, tha thứ cho lão phu vì sơ xuất chứ lão phu không phải cố ý.

Độc Cô Thanh Tùng lúc đó vận áo bào màu tro, mặt đeo nạ da người.

Hai thiếu nữ vận trang phục ngư phủ hừ lạnh:

- Lão già có mắt để đâu mà không chịu nhìn trước xem sau. Đã làm ướt mình mấy người ta rồi chỉ xin lỗi không mà được à.

Độc Cô Thanh Tùng còn bận lo nghĩ về cuộc ước hẹn với người bí mật, nên không muốn gây sự, mất cả thì giờ, chàng nhún nhin, dịu giọng hỏi:

- Lão phu biết lỗi, lão phu yêu cầu hai cô nương bỏ qua đi cho, hai cô nương không chấp thuận vậy ra hai cô nương muốn lão phu phải làm gì.

Hai thiếu nữ ngư y hừ lạnh:

- Bọn ta muốn người quỳ xuống, cúi đầu ba lượt xin lỗi bọn ta, rồi đi đâu thì đi. Nếu không...

Độc Cô Thanh Tùng trầm nghĩ:

- Không ngờ thiếu nữ trong gia đình ngư phủ tại Hồng Trạch Hồ lại ngang ngạnh thế này.

Tuy nhiên, chàng cố xử nhún cho qua:

- Cô nương bảo thế e quá đáng chăng? Chắc lão phu không thể vâng được rồi.

Thiếu nữ lạnh lùng:

- Tại sao lại không vâng được?

Độc Cô Thanh Tùng ôn tồn đáp:

- Lão phu niên kỷ thế này, lại quỳ trước hai cô nương, chỉ sợ hai cô nương yếu thọ.

Hai thiếu nữ xì một tiếng:

- Bọn ta không cần biết điều đó. Người có bằng lòng quỳ hay không thì nói. Nhất định bọn ta không đùa đâu.

Độc Cô Thanh Tùng bất bình:

- Lão phu sống đến niên kỷ này, bình sanh chưa hề thấy thiếu nữ nào vô lý như hai cô nương.

Hai thiếu nữ bấu môi :

- Đừng kiếm cớ thoái thoát. Người bảo là người sơ ý, còn bọn ta thì cho là người cố ý bắn nước tạt ướt y phục bọn ta thì sao? Người đừng khinh bọn ta còn nhỏ tuổi mà lộng hành.

Độc Cô Thanh Tùng chớp mắt, trầm lạnh giọng:

- Hai cô nương khéo giàu tưởng tượng , chứ lão phu không cố ý đâu.

Một thiếu nữ hét:

- Quỳ hay không? Nói mau. Muốn sống phải quỳ xuống.

Độc Cô Thanh Tùng cao giọng:

- Không quỳ!

Thiếu nữ cười gằn:

- Vậy là người tự tìm cái khổ.

Độc Cô Thanh Tùng cười thâm:

- Hai nàng này thì sức mấy mà cho ta khổ được chứ?

Chàng cười lạnh lạnh:

- Lão phu chịu lỗi, hai cô nương không chấp thuận thì thôi vậy.

Hai thiếu nữ đột nhiên hừ một tiếng :

- Người muốn thoát đi phải không? Đi đâu mà được với bọn ta? Nhất định là người phải quỳ, nếu không quỳ thì đừng mong đi khỏi Hồng Trạch Hồ.

Độc Cô Thanh Tùng tánh cao ngạo bật cười to:

- Lão phu thử xem hai cô nương sẽ làm thế nào ngăn cản lão phu.

Thốt xong, chàng đẩy mái chèo, lách qua một bên, vượt ngang thuyền hai thiếu nữ.

Hai thiếu nữ hét:

- Đi đâu?

Lập tức hai nàng quay chèo đuổi theo thuyền như bay.

Trong thoáng mắt, thuyền hai nàng đã kề lái thuyền Độc Cô Thanh Tùng.

Một nàng bạt mái chèo, tạt nước bắn qua thuyền Độc Cô Thanh Tùng, làm chàng ướt đầm cả chiếc áo màu tro.

Hai thiếu nữ quát:

- Người có chịu quỳ xuống xin lỗi chị em ta không. Quỳ đi, rồi bắn cô nương sể tha cho.

Thấy hai thiếu nữ chèo thuyền hết sức nhanh chóng. Độc Cô Thanh Tùng đã lấy làm kỳ, chàng nghĩ hai thiếu nữ này hẳn có lai lịch khá lắm, mới dám ương ngạnh như vậy.

Song, họ là gì thì mặc họ, Độc Cô Thanh Tùng há sợ sao?

Chàng sôi giận vì nước vấy ướt cả áo, trầm giọng thốt:

- Ta nghĩ bọn người chẳng được bao nhiêu tuổi nên không nỡ cố chấp, không ngờ bọn người ngang ngược đến thế. Nếu hôm nay ta không bận việc nhất định phải cho hai người một bài học rồi.

Chàng có cần gì lưu ý đến sự hỗn xược của hai thiếu nữ, việc của chàng quan trọng hơn một sự chạm tự ái xằng, nên buông xong câu nói chàng vận chân lực, đẩy mạnh mái chèo lướt thuyền đi tới.

Hai thiếu nữ khi nào chịu bỏ.

Thuyền sau đuổi theo thuyền trước, nhanh như tên bắn.

Các ngư phủ trên những thuyền rải rác quanh hồ, trông thấy cảnh săn đuổi của đôi bên, đều lắc đầu le lưỡi. Họ không tưởng tượng nổi với một mái chèo mỏng manh mà cả ba đẩy thuyền đi nhanh như gió. Một đời ngư nghiệp của họ, mới thấy một hiện tượng hi hữu ngoạn mục này, có lẽ không tiền khoáng hậu.

Độc Cô Thanh Tùng trầm nghĩ:

Hai thiếu nữ này quả có thủ thuật đẩy thuyền không kém ta chút nào.

Động tính hiếu kỳ, chàng muốn nhìn kỹ hai thiếu nữ hơn, dò xét họ có hẳn là thuộc thành phần ngư dân, hay họ là những kẻ trá hình quyết tâm gây khó dễ cho chàng.

Chàng suýt kêu lên kinh ngạc:

- Ạ! Ta đoán không sai. Nhưng bọn các người là ai mà trá hình theo dõi ta?

Chàng vận tụ tám thành chân lực, đẩy mạnh mái chèo hơn. Mỗi một mái chèo có thể đưa thuyền vượt hơn mười trượng.

Nếu là con mắt thường, quyết không thể trông kịp con thuyền lướt qua, bất quá chỉ thấy một bóng mờ mờ lướt nhanh trên mặt nước.

Chàng cười mỉm, thầm nghĩ:

- Xem các người có theo kịp ta không cho biết.

Chàng vừa vận công lực, đẩy thuyền, vừa nhìn lại sau.

Nhưng, chàng kinh hãi lắm lắm:

- Bọn liễu đầu này không phải tay vừa.

Thì ra, thuyền của hai thiếu nữ đã theo gần kịp rồi.

Chàng không nói năng gì hết, vung tay đánh mạnh hai chưởng xuống mặt nước trước mũi thuyền chàng.

Chiếc thuyền lập tức dừng lại như bị neo vọi.

Chàng cầm mái chèo, đứng lên, nhìn về phía hai thiếu nữ. Thuyền hai thiếu nữ đã đến. Họ rà nhẹ mái chèo, con thuyền quay tròn một vòng, rồi dừng lại, không nhúc nhích một tí nào cả, như đóng nệm trên mặt nước.

Độc Cô Thanh Tùng bất giác buột miệng tán thưởng tài chèo thuyền của hai nàng.

Chàng quắc mắt nhìn hai nàng :

- Hai cô nương là ai? Nếu nói thực ra đi, đừng tưởng lão phu lắm mà vờ vĩnh mãi.

Hai thiếu nữ không đáp câu hỏi, chỉ gần lại:

- Bọn ta là ai, cần gì người phải hỏi? Bây giờ người còn ngoan cố mà không chịu quỳ nữa hay chăng? Bọn ta cần hiểu bấy nhiêu đó thôi.

Độc Cô Thanh Tùng hừ một tiếng :

- Hai cô nương không chịu cho biết tên họ thì thôi, lão phu không hỏi nữa mà làm gì, có điều lão phu cảnh cáo hai cô nương, đừng đùa nữa nhé. Lão phu dù nhẫn nại được , song cũng chỉ trong một thời hạn nào đó, qua giới hạn rồi e có hành động không được như ý với cả hai đấy.

Chàng lại cho thuyền lướt đi.

Hai thiếu nữ hét lên:

- Người làm gì được bọn ta mà hòng cảnh cáo? Cho người biết, hôm nay người không đi khỏi Hồng Trạch Hồ được đâu.

Độc Cô Thanh Tùng cười lớn:

- Lão phu chỉ muốn thấy việc làm hơn là muốn nghe khoe khoang...

Chàng chưa buông dứt câu nói cho tròn ý, bỗng có tiếng ầm vang lên, sát lái thuyền chàng.

Một cây nước nhô liền theo tiếng vang, cao độ ba trượng, cây nước nghiêng nghiêng về phía thuyền chàng.

Nếu cây nước đó ngã xuống, nó sẽ đè ập lên thuyền và dĩ nhiên chiếc thuyền sẽ chìm lịm.

Độc Cô Thanh Tùng hừ lên một tiếng, vung cánh tay lên một đạo chưởng phong vút đi, chặn đầu cây nước, từ bên trên đổ xuống. Cây nước xoay tròn mấy vòng rồi sụm xuống như một vật nặng chìm đứng, mất tâm dạng.

Lạ một điều là khoảng nước đó không chút gợn tăng. Kinh lực của chàng chỉ ép cây nước sát xuống mặt hồ, không tiến sâu hơn dù là một ly.

Tuy cây nước chìm xuống, nhưng đôi bên đều dùng vô hình chưởng đánh rụng mất cây nước rồi, hai chưởng kinh vô hình chạm vào nhau, không gây tiếng động, sức va chạm mãnh liệt vô cùng, Độc Cô Thanh Tùng nghe chấn động toàn thân.

Chàng giật mình kinh hãi thầm nghĩ:

- Thiếu nữ lợi hại thật!

Chàng trầm giọng thốt:

- Lão phu với các người là những kẻ qua đường, bình sanh không hề quen biết, dĩ nhiên là không thù không oán, tại sao các người cố ý gây sự mãi. Làm như thế còn gì tác phong của khách giang hồ?

Hai thiếu nữ suýt soát tuổi với nhau, song nhìn kỹ thì nhận ngay ra nàng này đáng chừng lớn hơn nàng kia độ một tuổi.

Nàng nhỏ tuổi bữu môi:

- Tác phong giang hồ gì người với chiếc nạ da đỏ. Nếu đúng là khách giang hồ, không ai dấu chân tướng của mình cả ?

Độc Cô Thanh Tùng giật mình, tự nghĩ:

- Nhãn quang của chúng lợi hại chứ. Chúng là ai. Rất có thể chúng là môn đồ của Vạn Cực Lão Nữ lắm.

Nàng lớn tuổi tiếp nói với giọng lạnh lùng:

- Độc Cô Thanh Tùng ! Người che dấu với Huyết Ma thì được, chứ với bọn ta thì đừng hòng.

Độc Cô Thanh Tùng lại càng kinh hãi. Chàng không thể tưởng được hai ngư y thiếu nữ này biết cả lai lịch chàng.

Đợt thể đến như thế này, thì còn dấu mày làm gì nữa? Chàng đưa tay tháo chiếc nạ.

Trước mặt hai thiếu nữ, chàng không còn là một cụ già nữa mà là một chàng trai anh tuấn, khôi ngô, mặt trắng như ngọc mắt sáng như sao.

Hai thiếu nữ sững sờ, ngây người nhìn chàng.

Một lúc sau, cả hai đưa mắt nhìn nhau, ngầm hỏi ý, rồi bất thành linh quay chèo, chèo thuyền đi liền.

Độc Cô Thanh Tùng hết sức kinh dị, vội gọi lại :

- Muốn đi, cũng phải giải thích việc làm cho minh bạch rồi hãy đi, thế các người cho ta là một đứa trẻ lên ba chăng?

Thiếu nữ nhỏ tuổi quay đầu lại quắc mắt trừng chàng :

- Đừng hỏi lời thôi! Có can đảm hãy theo bọn ta xem nào.

Độc Cô Thanh Tùng gằn giọng :

- Ta lại sợ bọn người à?

Thiếu nữ cười lớn:

- Đừng rơm ! Gượng nói càng cho đỡ ngượng phải không. Nhát gan thì rút đi bọn ta cho đi thông thả đó.

Độc Cô Thanh Tùng quát to:

- Bình sanh Độc Cô Thanh Tùng này chưa hề biết sợ một ai, các người đừng khích vô ích.

Thiếu nữ cười lạnh lãnh, không đáp, nắm tay chèo đẩy thuyền đi luôn.

Vốn tính cao ngạo, Độc Cô Thanh Tùng có khi nào bỏ qua được? Chàng vận công lực đẩy mái chèo lướt thuyền đuổi theo liền.

Chàng cố sức cách nào cũng không thu hẹp khoảng cách giữa hai thuyền.

Trong khoảnh khắc thuyền hai thiếu nữ đến bờ hồ. Họ không cập bờ, chỉ bẻ mũi lướt dọc theo ven hồ.

Độc Cô Thanh Tùng cũng bẻ mũi thuyền đuổi theo, không bỏ.

Độ một đôi đường nữa, thuyền hai thiếu nữ lủi vào một con vịnh.

Nơi đó, cỏ lau mọc um tùm, khung cảnh vắng vẻ vô cùng.

Chàng nhìn ra phía trước, không còn thấy thuyền hai thiếu nữ đâu cả. Một triền núi chắn ngang tầm mắt, trông xuống mặt hồ.

Convert To PDF - Phương Vô Kỳ

- May 2003 -